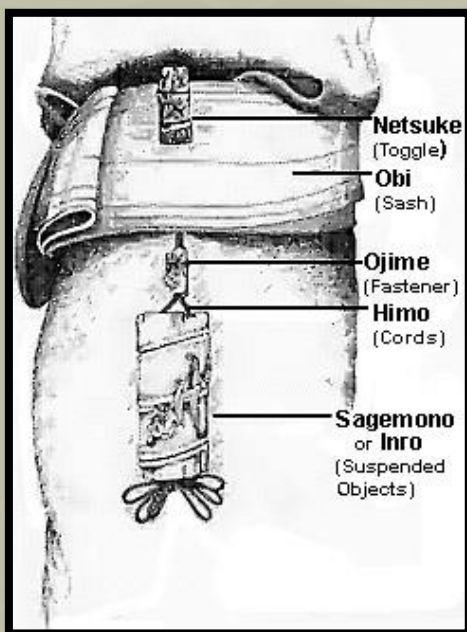

Inro

Az *inro* (印籠, szó szerint "bélyegző tok") egy hagyományos japán tok, amely kisebb tárgyak tárolására szolgál, és a kimonó viselésekor a derékon viselt obira (öv) van felfüggesztve. Ezek a tartók gyakran erősen díszítettek különböző anyagokkal, például lakkal és különböző technikákkal, például *maki-e*-vel, és sokkal dekoratívabbak, mint más japán lakkárúk.

Mivel a hagyományos japán öltözködésben nem voltak zsebek, a tárgyakat gyakran *sagemono* (a szíjra erősített függő tárgy) néven ismert tárolókban hordták, amit az *obi*-ra akasztottak.

A legtöbb *sagemono* speciális tartalmak, például dohány, pipák, íróecset és tinta tárolására készültek, de a *Sengoku* korszakban (1467-1615) az *inro* néven ismert típus már alkalmas kisebb tárgyak szállítására is, mint például hordozható személyazonossági pecsét és az utazáshoz szükséges gyógyszerek tárolására is.

Az Edo-korszak közepén (1603-1868) az *inrō*, mint férfi kiegészítő, nagy népszerűsége tett szert. Mind a *chōninok* – akik az Edo-kor városi polgári rétegét alkották, és jellemzően kereskedőkből és kézművesekből álltak –, mind a szamuráj osztály tagjai szívesen gyűjtötték ezeket a gyakran gyönyörűen lakkozott darabokat.

Ahogy az *Edo*-korszak végétől a *Meiji*-korszakig (1868-1912) fejlődött a kivitelezés technikája, és az *inro* művészi értéke megnőtt, az *inro*kat már nem használták kiegészítőként, hanem gyűjteményekbe való műtárgyként kezdték kezelni.

Az *inrō* szó az „*in*” (印) kanji, amely pecsétet vagy bélyeget jelent, és a „*rō*” (籠) kanji, amely kosarat jelent, együtteséből származik.

Leírás

Az apró, egymásba ágyazott dobozokból álló *inro*-t leggyakrabban gyógyszerek szállítására használták. A dobozkákat egy zsinór tartja össze, amelyet zsinórvezetőkön keresztül fűznek át az egyik oldalon, a dobozka alja alatt és az ellenkező oldalon felfelé.

A zsinór végeit egy netsukéhoz rögzítik, amely egyfajta kis faragott díszes figura, amit az öv és a *hakama* megkötő zsinórjai között vezetnek át, majd az *inro* felfüggesztéséhez az öv tetejére akasztják. Az *inro* és a *netsuke* közötti zsinóron egy *ojime* gyöngy található, hogy a dobozt összetartsa. Ezt a gyöngyöt a két felfüggesztő zsinóron csúsztatják le az *inro* tetejére, hogy az *inro* viselése közben összetartsák a halmot, és felcsúsztatják a netsukéra, amikor a dobozokat ki kell pakolni, hogy hozzáférjenek a tartalmukhoz.

Néhány Netsuke.

Az inrók többnyire papírból, fából, fémből vagy elefántcsontból készülnek, a leggyakoribb anyag a papír. A papír *inro*-t úgy készítik, hogy sok réteg *washi* papírt tekernek fel és keményítenek meg lakkozással; a papír népszerű anyag volt az *inro* készítéséhez, mivel a fával ellentétben nem torzul és nem repedezik meg idővel.

Az inrókat általában lakkozott mintákkal díszítették, míg a drágább változatokat maki-e, raden, elefántcsont berakás és fémfóliázás tette különlegessé. Bár az *ojime* és a *netsuke* elsősorban dekoratív célokat szolgáltak, az inró megőrizte praktikus funkcióját. Idővel azonban ezek a használati tárgyak a művészet és a kézművesség magas fokát képviselő, kimagasló alkotásokká váltak. Az *Edo*-korszakban egy ideig az *inro*-t a hatalom szimbólumaként is használták. Napjainkban a szumóbírók (*gyōji*) közül csak a magasabb rangú *gyōji*-k viselhetnek *inro*-t.

Ma számos inrō megtalálható a Metropolitan Művészeti Múzeum, a British Múzeum és a Victoria és Albert Múzeum gyűjteményeiben. Az Edo-korszak végétől a Meiji-korszakig a külföldi gyűjtők körében nagy népszerűségnek örvendtek, ezért Japánban kevés, kivételesen magas minőségű inrō készült ebben az időszakban. A 21. századtól kezdve azonban Masayuki Murata szenvedélyesen gyűjtötte ezeket a műalkotásokat, és ma az általa vezetett Kiyomizu Sannenzaka Múzeum számos, kiváló minőségű inrō otthona.

Kiyomizu Sannenzaka Múzeum

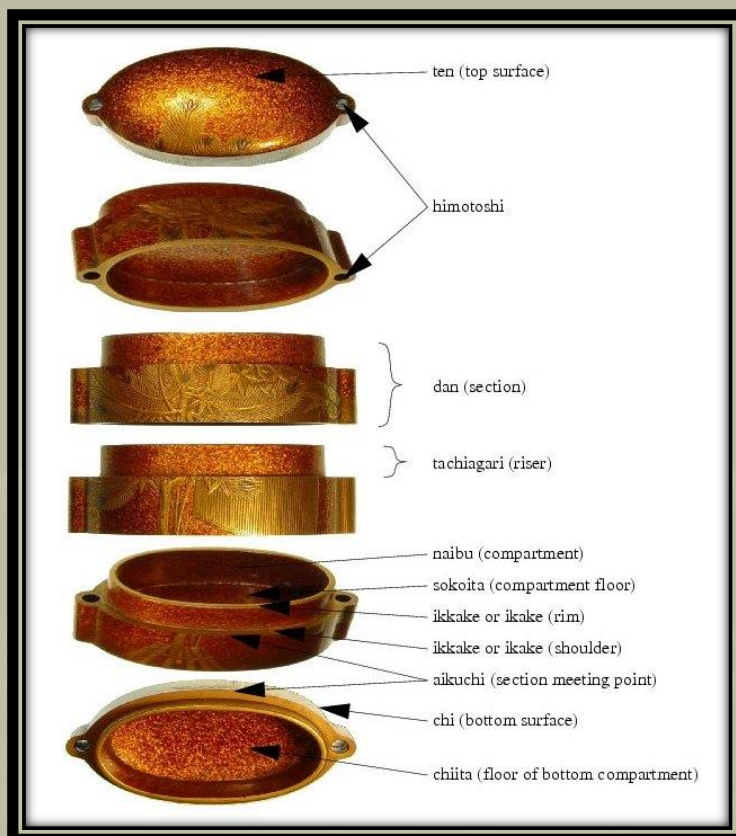
Ma már csak néhány kézműves készít inrőt. Az Edo-korszak végétől a Meiji-korszakig terjedő időszak legjobb lakktechnikái, különösen az inrō készítésére használt eljárások, a japán életmód nyugatiasodásával szinte teljesen eltűntek. 1985-ben azonban Tatsuo Kitamura (北村辰夫) lakkmester megalapította saját „Unryuan” (雲龍庵) stúdióját, ahol sikerült újjáéleszteni ezeket a hagyományos technikákat. Művei a Victoria and Albert Museum és a kanazawai 21. századi Kortárs Művészeti Múzeum gyűjteményében találhatóak, és a világ gazdagabbjainak gyűjtési tárgyai közé tartoznak.

<https://web.archive.org/web/20200923100235/https://www.kehoe.com.au/artists/unryuan/>

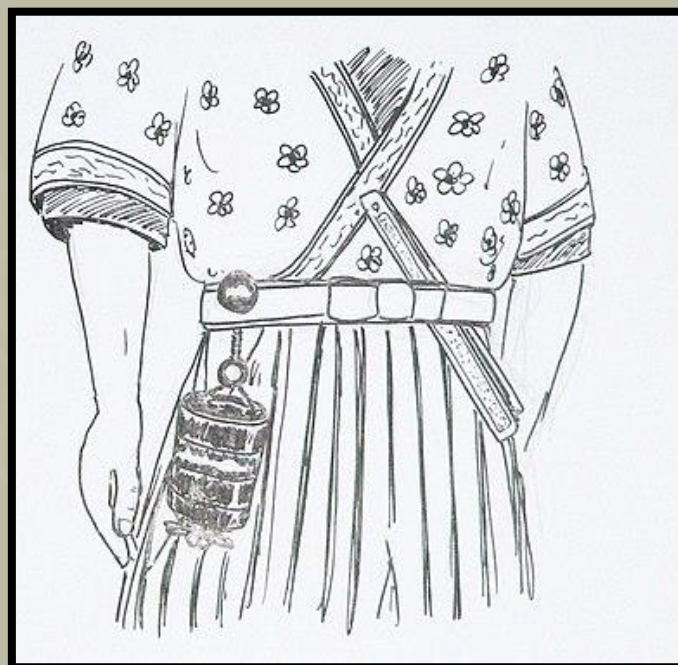
Manapság az *inro*-t ritkán viselik kimonó-kiegészítőként, de világszerte vannak gyűjtői.

Inro szekrény, maki-e lakk, Edo- vagy Meiji-korszak, 19. század.

Inro összetevők

Egy netsuke által felfüggesztett inro, amelyet egy ojime tart össze.

A fordítás az alábbi cikk felhasználásával történt: <https://en.wikipedia.org/wiki/Inro>